

Poets of Devotional Literary Period (Pallava Period A.D. 600-A.D. 900)

பக்தி இலக்கியக் காலப்புலவர்கள்
(பல்லவர்காலம் கி.பி.600 – கி.பி.900)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1923>

சான்றோர் பெருமக்கள் தமிழக வரலாற்றைப் பல பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்தியும் வகைப்படுத்தியும் வைத்துள்ளனர். அவர்கள் முதலாவது சங்ககாலம் (கி.மு.500 - கி.பி.200) என்றும் இரண்டாவது சங்கம் மருவிய காலம் (கி.பி.200 – கி.பி. 500) என்றும் மூன்றாவது பல்லவர் காலம் (கி.பி.600 – கி.பி.900) என்றும் நான்காவது சோழர் காலம் (கி.பி.900 – கி.பி.1200) என்றும் ஐந்தாவது நாயக்கர் காலம் (கி.பி.1200 – கி.பி.1600) என்றும் ஆறாவது ஐரோப்பியர் காலம் (கி.பி.1600 – கி.பி.1946) என்றும் பிரித்து வைத்துள்ளனர். இப்பிரிவுகளின் மூலமாகத் தமிழக வரலாற்றைக் காலங்களின் அடிப்படையிலும் இலக்கியங்களின் அடிப்படையிலும் நன்கு உணரமுடியும்.

பொய்கை ஆழ்வார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

சங்ககாலத்திலேயே வைணவத்தத்துவங்கள் இலக்கியங்களில் நிலைபெறு கொண்டுள்ளன. பரிபாடலில் வரும் திருமால் குறித்த பாடல்கள் சங்கப்புலவர்களின் பக்திக்குத் தக்கசான்றாக அமைகிறது. எனினும் வைணவ பக்தி இயக்கத்திற்குக் கால்கோள் கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். வைணவம் சிறப்புறத் தொடங்கியகாலமும் பல்லவர் காலத்தொடக்கமும் (கி.பி.590-618: சிம்மவிட்டுணு) சமகால நிகழ்வுகளாகும். தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து என்ற வாக்கிற்கேற்பப் பல சான்றோர் இங்குத் தோன்றியுள்ளனர். உயிர்களின் அவலம் அழியும் பொருட்டு இறைவனின் துணைவி பூணும் ஆயுதங்கள் பூமியில் ஆழ்வார்களாகவும்

ஆச்சாரியர்களாகவும் அவதாரம் எடுத்ததாகக்கருதப்படுகிறது. சங்கின் கூறாகத் தோன்றியவர் பொய்கையாழ்வார். இவர்கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காஞ்சிபுரத்தில் சித்தார்த்தி ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் வளர்பிறை எட்டாம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை திருவோண விண்மீனில் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள் கோயிலை அடுத்துள்ள பொய்கையூத்த தாமரைப்பூவில் தோன்றினார். பொய்கைவிடமாகத் தோன்றியதால் இவர் பொய்கையார் என்றும் பொய்கை ஆழ்வார் என்றும் கருதப்பெற்றார்.

இவர் பாடிய முதல் திருவந்தாதி நூறு பாடல்கள் உடையதாகும். பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் 'விருந்து' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை கூறும்போது 'முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலானோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுள்' என்று நுன்முறை உதாரணம் காட்டுவர் (தொல்.செய்.231 - பேரா.நச்சி.உரை). வெண்பாவில் அமைந்த அந்தாதித்தொடை என்ற செய்யுள் மரபை நோக்கும்போது இவர் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பது பொருந்துவதாக உள்ளது. பொய்கையாழ்வார் உலக இயற்கையின்கண் இறைவனைக் கண்டவர்; புறக்காட்சி அமைப்பாகவே இறைவனை வழிபட்டார். இவர் வடவேங்கடத்தானிடம் ஆராக்காதல் கொண்டு திளைத்தவர்; பக்திக்கு நெறியைச்சொன்னவர் (மு.தி.5); அந்த உணர்வு வெளிப்படவும் பாடியவர். சிவன் திருமாலைப் பாடி அவர்களை ஓர் உருவாகக் காணும் சமயம் பொறையுடையார் (மு.தி.4, 5, 32, 44, 47, 74, 97, 98) பக்திப்பாடல் நீது நூல் கருத்திட்டு நெறியும் படுத்தினார் (மு.தி.79); தம்நெஞ்சுக்குத் தாம்கூறுவதுபோல் கூறி உலகநெஞ்சைத் தொட்டார் (மு.தி.99); தாயை நாடும் கன்றாய் இறைவனை அடைந்தவர் (மு.தி.30); உள்ளமும் புறமும் அவனைப் பாடுதற்கே (மு.தி.63) என்ற மன உறுதிபடைத்தவர்; கண்ணும் செவியும் இறைவனின் பெருமையைக் காணவும் கேட்கவும் உள்ளன வெனும் தீவிரப்பற்றாளர்; பிணி, மூப்பு, சாக்காடு (மு.தி.71) என்ற மெய்நெறியை உணர்த்தியவர்.

இறைவனை ஐம்பூதமாகக்கண்டு (மு.தி.73) இவர் அதையே வழிபாட்டுப் பொருளாகவும் படைத்தார் (மு.தி.1).

ஒவ்வோர் ஊரிலும் உள்ள கோயிலில் இறைவனின் தோற்றம் எந்த வண்ணம் உள்ளது எனப் பாடியவர் (மு.தி.77). பொதுவான அடியவர் போன்று இறைவனுக்கு மலர்கூட்டி வழிபடும்முறையில் நிறைவு பெறாமல் ஐம்பூதத்தையே வழிபாட்டுப்பொருளாக்கிச் சொன்மாலை சூட்டியவர்; புறக்காட்சி வழியே அகத்துள் இறைவனைப் பெய்கின்றார். பொய்கையாழ்வாருடன் ஒருங்கு எண்ணத்தகுந்தவர்கள் பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னும் இருவரே ஆவர். இம்மூவரும் சமகாலத்தவர்; தொண்டைநாட்டவர்; வேதியர்குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இருப்பினும், இவர்கள் தம் இயற்பெயர் மறைந்திட மக்கள் இட்ட காரணப்பெயரே நிலைத்து நின்று விட்டது. ஆழ்வார்களுள் பக்தி இயக்கம் தோன்றுவதற்கு முக்கியக் காரணமாக விளங்கியவர்கள் இம்மூவரும் ஆவர். பொய்கையாழ்வார் நான்முகனைப் படைத்தல் (மு.தி.28), யானையைக்காத்தல் (மு.தி.29), குன்றமெடுத்தல் (மு.தி.54), ஆன்மேய்த்தல் (மு.தி.547), இரணியனை அழித்தல் (மு.தி.36), இராவணனை அழித்தல் (மு.தி.35), அரவம் விட்டிறுத்தல் போன்ற இறைவனின் செயல்களைப் பாடியவர் தம்மை ஆண்டவனுக்கே ஆள் சென்று அறிவித்தவர் (மு.தி.80). இவர் ஊர் தோறும் இறைவன் பெருமையைப் பரவி வருங்காலத்து, ஒரு சமயம் தென்பெண்ணை ஆற்றங்கரையில் உள்ள திருக்கோவலூர் வந்தார். அவரைப் போன்றதொரு தொண்டு செய்து கொண்டு வரும் மற்ற இரு ஆழ்வார்களான பூதத்தாழ்வாரும் பேயாழ்வாரும் தங்களுக்கே அவ்வூர் வருவது அறியாதவர்களாய் வந்து அவ்வூர் வழிபட்டு வெவ்வேறு இடங்களில் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அன்றிரவு நெருங்கியதும் பொய்கையாழ்வார் ஒரு அடியவர் திருமாளிகைக்குச் சென்று அதன் இடைக்கழியில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு பூதத்தாழ்வார் அடியேனுக்குப் படுக்க இடமுண்டோ என்று வினவ, ஒருவர் படுக்கவும் இருவர் உட்காரவும் ஏற்புடைத்து என்று சொல்ல, இருவரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர். அவ்வளவு நெருக்கமான இடம் அது. சற்று நேரம் கழித்துப் பேயாழ்வாரும் அவ்வாறே இடம்தேடி வந்து, அவ்விருவரும் இருக்குமிடம் வந்தடைந்தார். அவர்க்கும் ஒருவர் படுக்கவும் இருவர் உட்காரவும் மூவரானால் நிற்கவுமுமே வசதியுள்ளது என்று விடைகூற, அம்மூவரும் சேர்ந்து

அவ்வண்ணமே நின்று கொண்டிருந்தனர். இதை அறிந்த இறைவன் அவர்கள் மூவரும் நிற்பதற்குக் கூட முடியாத அளவுக்கு மிகுந்த நெருக்கமுண்டாக்கினார். அம்மூவரும் இட நெருக்கடியைத் தாங்க முடியாதவர்களாய் இது என்ன காரணம் என்று ஞானத்தால் நோக்குங்கால் திருமால் இலக்குமியோடு திருக்காட்சி வழங்கினார். அம்மூவரும் தங்கள் திருவடியை மறவாதிருக்கவும் சீரடியார்களுடன் கூடியிருக்கவும் கருணை அருளவேண்டி மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர்மலைந்தனர். இறைவனும் உலக உயிர்கட்கு ஞானமேற்றி எம்மிடம் வாருங்கள் என்று அருளைப்பொழிந்தார். பொய்கையாழ்வார் உடனே 'வையந்தகளி' என்று முதல் திருவந்தாதியைப் பாடத் தொடங்கினார். அவ்வண்ணமே பூதத்தாழ்வாரும் இனிய செந்தமிழில், 'அன்பேதகளி' என்று இரண்டாம் திருவந்தாதியைப் பாடத்தொடங்கினார். பேயாழ்வாரும் காண அரிதான இறைவனைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியால் வேதங்களை வெல்லும் இனிய செந்தமிழில் 'திருக்கண்டேன்' என்று மூன்றாம் திருவந்தாதியைப் பாடினார். அன்று முதல் வைணவ பக்தி இலக்கியமும் பக்தி இயக்கமும் தொண்டைநாட்டிலும் தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளிலும் வடநாட்டிலும் முழுமையாகப் பரவத்தொடங்கின (பரிமணம், 2009:8687).

பூதத்தாழ்வார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

முதல் மூன்று ஆழ்வார்களுள் இரண்டாவதாக உள்ள இவர் திருமாலுடைய கதாயுதத்தின் கூறாகப்பிறந்தவர். பொய்கையார் பிறந்த நாளுக்கு மறுநாள் 9-ஆம் நாள் கூடிய அவிட்ட வின்மீனிப் புதன்கிழமை திருக்கடல் மல்லையில் (மாமல்லபுரம்) குருக்கத்திமலரில் தோன்றியவர். வேதியர்குலத்தைச் சார்ந்தவர். இவர் பாடியது இரண்டாம் திருவந்தாதியாகும். அந்நூல் நூறு பாக்கள் உடையதாகும். அப்பாக்கள் வெண்பாவிலான அந்தாதித்தொடைமரபு என்பதால் காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படும். 'விருந்து' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிடம் உரைகாணுங்கால் பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோர்கூறிய 'முத்தொள்ளாயிரமும்

பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும்' என்ற உரைக் கூற்றிலிருந்து, 'முதலாயினோர்' என்ற சொற்றொடர்ச் சிறப்பால் பொய்கையாருடன் பூதத்தாழ்வாரும் பேயாழ்வாரும் ஒருங்கு எண்ணத் தகுந்தவர்கள் என்பது இங்குத் தெளிவுபடுகிறது. இறைவனைப் புறத்தே கண்ட பொய்கையார் போலன்றி, இவர் அகத்தே காட்சிகாணும் நெறியாளர்; நாயகனான இறைவனை நாயகி அமைப்பில் இணைந்தவர். கனாக்கண்டும் கலுழ்கின்றவர் (இ.தி:67). பொய்கையாழ்வாரைப் போலவே திருவேங்கடத்தானிடம் தீராக்காதல் கொண்டு திகழ்கின்றவர் (இ.தி:72). இவர் சிவன்கழலே திருமால்கழல் என்பதிலிருந்து சிவனையும் திருமாலையும் ஓர் உருவாய்க்காணும் செந்நெறியாளர் என்பது இங்குத் தெரிகிறது (இ.தி:6). பொருள் அற்றது போகவாழ்வு எனும் நீர்மையாளராகிய (இ.தி:40) இவர் பக்தியால் மட்டுமன்றி ஒழுக்க நெறியினும் சிறப்புறுவதே உலகவாழ்விற சிறப்பு என்றவர். பக்தி ஒரு நெறியின்றிப் பயனுறாது (இ.தி.41) என்பதால் நீதி நூல் கருத்தினையும் கற்பித்தவர். பிறர் நெஞ்சைத் தம் நெஞ்சமாகக் காணும் பாங்காளர் (இ.தி:49). இவர் அகவழிபாட்டில் ஆர்வமுடையவர்; அன்பே இறைவன்; அறிவொளியும் அதுவே; அகமே ஆண்டவன் ஆலயம் என்று கூறியவர் (இ.தி:54).

இவர் திருமாலை மறந்தாரை மானிடராக நினைக்காதவர் (இ.தி.44); காதலைப் போன்றதே கடவுள் பக்தி என்ற கொள்கையாளர். தமிழ்ப்பக்தியே வைணவ பக்தி என்பதை 'இருந்தமிழ் நன்மாலை' (இ.தி:74), 'ஞானத்தமிழ்' (இ.தி.1) என்று வலியுறுத்தும் சொல்லாட்சியால் உணர்த்துபவர். இது இவர்தம் ஆழ்ந்த மொழிப்பற்றை உணர்த்தி நிற்கும். பாடலில் வரும் 'பூதம்' என்ற சொற்சிறப்பு இவர்தம் பெயர்க்கு உறுதுணையாயிற்று என்று சான்றோர் கூறுவர். இவர் மல்லை, திருக்கோயிலூர், காஞ்சி, கும்பகோணம், தஞ்சை, தலையரங்கம், திருக்கோட்டி, திருமாலிருஞ்சோலை, வடவேங்கடம் என்ற திருத்தல இறைவனை நெஞ்சருகப்பாடியவர். திருமால் பிறப்பறுப்பவன்; அவர் அரி உருவினன்; அடியாரைக் காக்கவே வந்தவன் என்பது இவர்தம் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாகும் (பரிமணம், 2009:831-832).

பேயாழ்வார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் முதல் மூன்று ஆழ்வார்களுள் மூன்றாம் ஆழ்வார் ஆவர். திருமாலுடைய நந்தகத்தின் (வாளின்) கூறாகப் பிறந்தவர். இவர் திருமயிலையில் பூதத்தாழ்வார் தோன்றிய நாளுக்கு மறுநாள் பத்தாம் நாள் கூடிய சரயநாண்மீனில் வியாழக்கிழமை மாதவப்பெருமாள் கோவிலை அடுத்த திருக்கிணற்றில் மலர்ந்த செவ்வல்லிப் பூவினிமமாகத் தோன்றியவர். இவர் உலகக்கட்டுகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாமல் எந்தநேரமும் இறைவனையே எண்ணிச் சுற்றிச்சுற்றித் திருந்தமையால், பேயார் என்றும் பேய் ஆழ்வார் என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளார். இவர் பாடிய மூன்றாம் திருவந்தாதி நூறு பாக்களை உடையதாகும். வெண்பாவில் அமைந்த தொடை என்ற செய்யுள் அமைப்பை நோக்கி அது காலமூப்பை உணர்த்துவதை இங்கு அறியலாம். அந்தாதியில் பாடல் அமைத்துப் பாடுவது பாடல் சிதறாமைக்கும் மனப்பாடத் திறமைக்கும் பாதுகாப்பாக அமையும் எனும் நோக்கில் பாடப்படுவதாகும். திருமாலைப் புறத்தானும் அகத்தானும் கண்ட பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் போலன்றி இவர் நேரே கண்டுபாடிய பாடலமைப்பில் பாடியவர். இவர் முதலிரு ஆழ்வார்களைப் போலவே வேங்கடத்தானை உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருகிப்பாடியவர் (மூ.தி.39, 45); திருவெஃகாவை உயிர் எனச் சிறப்பித்தவர். இவரும் சிவனையும் திருமாலையும் ஓர் உருவாய்க் காண்கிறார்; மற்றிருவரைப் போலவே சமயப்பொறையுடையார். இவர் வைணவத் தலச்சிறப்பைப் பாடும்போது திருமாலின் இருந்த, நின்ற, கிடந்த வடிவத்தோற்ற நிலைகளைச் சிறப்பித்தவர்; அகத்தும் புறத்துமாய இறைவனை நேரே கண்ட பக்தி வள்ளல். இவர் திருக்கண்டேன் என்று திருமாலின் பொன்னிறம், ஆழி, சங்கம் ஆகியவற்றைச் சிறப்பித்துப் போற்றிப் பாடல் புனைந்தவர். அப்பாடல் அமைப்புப் பிறறை நாளில் திருப்பல்லாண்டு பாடல் அமைப்புக்கு வழிகோலியது. இவர் திருக்கோயிலார் இறைவனை மற்ற இரு ஆழ்வார்களுடன் கூடிக்கண்ட பெருமை தம் பிறப்புப்பேறு என்று கருதியவர். செங்கண்மாலைப் போற்றாத நாளெல்லாம் செல்லா நாள் என்று உரைக்கும் (மூ.தி.17) இவர் திருமால் போற்றி முடியாப்

புகழ்வடிவம் உடைவன் (மு.தி.22) என்று கூறுபவர். இவர் திருவல்லிக்கேணி, திருக்கோயிலூர், வேங்கடம், கச்சி, திருவெஃகா, வேளுக்கை, குடந்தை, திருவரங்கம் ஆகிய தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் பாடியவர். அடியார்க்கு வைகுந்த வாழ்வு கொடுப்பவன் திருமால் மட்டுமே என்ற நம்பிக்கையாளர் என்ற பெருமை இவருக்கு உண்டு (பரிமணம், 2009:978-979).

சாக்கிய நாயனார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

சங்கமங்கையில் தோன்றிய சாக்கிய நாயனார், சிவபெருமானின் மீது செங்கல் துண்டு எறிந்து அவருடைய திருவடியைப் பெற்றவர். இவரது செயலால், பூந்தாது நிரம்பி வழியும் மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையும் அன்பின்றிச் சூட்டினால் கல்போன்றதாகி விடும் என்பதும் அன்பினால் கல்லையே எறிந்தாலும் மலர் தூவியது போலாகும் என்பது தெரியலாகிறது. அத்தகைய சாக்கிய நாயனார் செங்கல்லை எறிந்து சிவபெருமானின் திருவடி அடைந்ததும் தொண்டைமண்டலத்தில்தான் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் சான்று காட்டுகிறது:

கொங்கலர் மாலையும் கல்லாய்

விடுமன்பு கொண்டறிந்தால்

இங்குஅலர் ஆய்விடும் கல்லா

னதும்என்பது இன்றுஅறிந்தோஞ்

செங்கலின் ஆல்எறிந்தே சிவ

னார் பதஞ் சேர்வர் சங்க

மங்கையின் மேவிய சாக்கிய

னார்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.11).

சாக்கிய நாயனார் திருச்சங்கமங்கை என்னும் தலத்தில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். இவர் பௌத்த சமயம் சார்ந்து அச்சமயத்தலைவராய் நின்றவர். இவர் காஞ்சிபுரத்திற்குச்

சென்று, செய்வினையும், செய்வானும் அதன்பயனும் கொடுப்பானும் ஆகிய நான்கு சைவ நெறிக்கே உரியது என்பதையும் பிறவிப்பிணியினைப் போக்க ஈறில் சிவமேபொருள் என்பதையும் அறிந்து தெளிந்து, எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும் மன்னிய சீர்ச் சங்கரந்தாள் மறவாமை பொருள் எனக் கொண்டு விளங்கினார். இவர் அந்நிலையில் பௌத்த சமயத்துறவியின் வேடத்தைக் களையாமல் உள்ளத்தில் சிவபெருமானின் மீது கொண்ட பேரன்பால் நீள்சடைநாதனின்மேல் நாள்தோறும் கல்லையே மலராக எண்ணி எறிந்து வந்தார். சிவபெருமானும் அக்கல்லடியை மலர் அர்ச்சனையாகவே மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். இங்ஙனம் இவர் நாள்தோறும் சிவபெருமானின்மீது தவறாது கல்லெறிந்து வழிபட்டுவரும்போது ஒருநாள் மறந்து உணவு உண்ணத்தொடங்க, கல்லெறியவில்லையே என்ற எண்ணம் மனதில் வர, ஓடிச்சென்று கல்லொன்று எடுத்து எறியும்போது, சிவபெருமான் வானத்தில் பார்வதி தேவியோரோடு தோன்றிக் காட்சிதந்து அருள்செய்தார். தொண்டைமண்டலம் இத்தகைய சிறப்புடைய சைவ நாயன்மார்களைக் கொண்டு புகழ்பெற்று விளங்குகிறது (இராமமூர்த்தி, 2013:19-20).

மூர்க்கநாயனார் (கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர், சிவபெருமானின் அடியார்களுக்குச் செய்யும் தொண்டினைப் பின்வரும் பாடல்களால் அறியலாம்:

ஏதில்உந் தொண்டர்கு இசையா

தன்அக்குற்றம் இன்பஞ் செய்தாற்று

ஈதிலு நன்மை பெறலாம்

எனவையந்து ஏறத் தெவ்வைச்

சூதிலும் வென்று புலனைந்தும்

வென்றுஎம தூதரையும்

வாதிலும் வென்று வருமூர்க்கர்

உந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.77).

இருளாரும் மணிகண்டம் அடியார்க்கின் னமுதளிக்கப்
பொருளாயம் எய்துதற்குப் புகழ்க்குடந்தை அம்பலத்தே
உருளாயச் சூதாடி உறுபொருள்வென் றனநம்பர்
அருளாக வேகொண்டங் கமுது செய்வித்தின்புறுவர்

(பெரியபுராணம், மூர்க்கநாயனார் சரிதம்.8).

முற்கூது தாம்தோற்று முதற்பணயம் அவர்கொள்ளப்
பிற்கூது பலமுறையும் வென்றுபெரும் பொருளாக்கிச்
சொற்கூதான் மறுத்தாரைச் சரிகையுரு விக்குத்தி
நற்கூதர் மூர்க்கர்எனும் பெயர்பெற்றார் நானிலத்தில்

(பெரியபுராணம், மூர்க்கநாயனார் சரிதம்.9).

மூர்க்கநாயனார் வரலாறு பெரியபுராணத்தில் வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கத்தில் இடம்பெறுகிறது. இவர் தொண்டைநாட்டில் பாலாற்றின் வடகரையில் உள்ள திருவேர்க்காட்டில் தோன்றியவர்; சிவத்தொண்டு செய்துவரும் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்து சிறந்தஅறிவு பெற்றநாள் முதலாகத் திருநீற்றின் பெருமை உணர்ந்தவர்; சிவனடியார்களுக்கு விருப்பமுடன் அமுதுசெய்வித்துப் பின்உண்ணும் நியதிபூண்டவர்; அடியார்களுக்கு உணவுமட்டும்அன்றி அவர் வேண்டும் பொருளும் நல்கும் கடப்பாடு உடையவர். இவ்வாறு இவர் பணிசெய்து இன்புறும் நாட்களில் முன்னமிருந்த பொருட்செல்வம் முழுதும் செலவாயிற்று; தம்முடைய நிலங்களை விற்றும் அமுதுசெய்விப்பதில் ஆராமனமுடையவராக இருந்தார். பின்னாளில் இவர் வறுமையுற்றார்; எனினும் மனம்தளராத தாம்முன்பே கற்றுத்தேர்ந்திருந்த சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டு வென்று அப்பொருளைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதூட்டவிரும்பினார்; தம்மூரில் தம்முன் சூதுக்கு வருவோர் இன்மையால் பிற ஊர்களுக்கும் சென்றார்; இறுதியாகப் புகழ்மிக்ககுடந்தை நகரில் சூதாடி வெற்றிகண்டு அப்பொருளை

எல்லாம் நம்பர் அருள் என எண்ணித் தொண்டர்களுக்கு உதவினார். சூதாடுவதில் வல்லவரான இவர் முதல்ஆட்டத்தில் தாம்தோற்றுத் தம்பொருளைப் பிறர்கொள்ளுமாறு செய்வார்; பின் தொடரும் ஆட்டங்களில் எல்லாம் தாமேவென்று பொருள் முழுதும்கொள்வார்; அதற்கு உடன்படாது மறுத்தாரைத் தாம்கொண்ட சிறியஉடைவாளால் குத்தி விடுவார். இச்செயல் காரணமாக இவருக்கு மூர்க்கர் என்ற பெயருண்டாயிற்று. இவர் சூதில் பெற்றபொருளைத் தாம் தீண்டாது, அடியார்க்கு அமுது செய்விக்க உதவித் தாம் கடைசிப்பந்தியில் உண்ணும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார். இவ்வாறு இவர் அடியார்க்கு நல்லடிசில் நாடொறும் செய்வித்துச் சிவலோகமடைந்தார். இவர்தம் திறமை காட்டிப் பிறரை வென்றதாலும் வென்றுபெற்ற பொருளைச் சிவத்தொண்டில் செலவிட்டதாலும் நல்லார் என்றும் புகழ்த்தொண்டர் என்றும் போற்றப்படுகின்றார். கார்த்திகைத் திங்கள் மூலநாள் இவரது திருநாளாகும் (பரிமணம்,2008:38).

திருமழிசை ஆழ்வார் (கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டு)

திருமழிசையில் பார்க்கவ முனிவருக்கும் அவரது மனைவிக்கும் சித்தார்த்தி ஆண்டு தை மாதம் மக நட்சத்திரத்தில் சுதர்சன (திருமாலின் சக்கர) அம்சமாக திருமழிசை ஆழ்வார் பிறந்தார். பிறந்து வெறும் பிண்டமாக இருந்ததால், பெற்றோர் அதை ஒரு பிரம்புப் புதருக்குள் வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். பிண்டமாக இருந்த குழந்தை நல்ல வளர்ச்சிபெற்று, அழத்தொடங்கியது. அப்போது பிரம்பு அறுப்பதற்காக அங்கே வந்த திருவாளன் என்பவன் அழும் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டுபோய் மனைவியிடம் கொடுத்தான். அவர்கள் குழந்தையை வளர்த்து வந்தார்கள். ஆனால், குழந்தையோ பால் குடிக்காமலேயே முழுமையாக வளர்ச்சி பெற்று வந்தது. இந்த அதிசயத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஒருசூத்திரன் பாலைக் காய்ச்சிக் கொண்டு வந்து படைக்க, குழந்தை அப்பாலை அருந்தியது. மிச்சமிருந்த பாலை அந்தச் சூத்திரனும் அவன் மனைவியும் குடித்தார்கள். அவர்களுக்குக் கணிகண்ணன் என்றொரு மகன் பிறந்தான். இவன் பிற்காலத்தில்

திருமழிசை ஆழ்வாரின் சீடனானான் (புருஷோத்தமன், 2009:46 - 47). இவர் ஆறுதரிசனம், புத்தம், சமணம், சைவம் முதலிய சமயக்கொள்கைகளைக் கற்றுத்தெளிந்து வைணவத்தின் சிறப்பை நிலைநாட்டினார். இவர் யோகம், பக்தி ஆகிய இரு நெறிகளையும் பின்பற்றினார். இவர் காலத்தவராகக் கருதப்பெறும் பொய்கை ஆழ்வார் இவர்க்கு யோகநெறியைப் புகட்டியதாகவும் அதனால் இவர் பன்னூறு ஆண்டுகள் யோகத்தில் இருந்ததாகவும் திவ்விய சூரி சரிதம் கூறும். இவரைத் திருமூலரோடு ஒப்பிடுவர். இவர்பால் திருமாலுக்கு இருந்த ஈடுபாடும் அரசனைத் துச்சமெனக் கருதும் இவர்தம் வைராக்கிய உள்ளமும் புலப்படுத்தவல்ல நிகழ்ச்சி ஒன்று இவர் வாழ்வில் நிகழ்ந்ததாக இவர் பற்றிய வரலாறு கூறுகிறது. **ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கள்:** இவர் பாடியன இரு பிரபந்தங்கள். அவைகள் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அமைந்துள்ள திருச்சந்த விருத்தம், நான்முகன் திருவந்தாதி என்பவைகளாகும். பௌத்த, சமண, சைவ சமயங்களை மறுத்து இவர் உரைப்பதிலிருந்தும் முதல் மூன்று ஆழ்வார்களாகிய பொய்கையார், பூதத்தார், பேயாழ்வார் வாழ்ந்த காலத்தவர் இவர் என்று கருதப்பெறுதலாலும் இவர் சீடராகிய கணிகண்ணனால் வைணவனாக மாறியவன் இரண்டாம் நந்திவர்மன் பல்லவனாக (கி.பி. 731 – 794) இருக்கக்கூடும் என ஊகிப்பதாலும் இவரது காலம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு எனக் கூறலாம் (பாலுசாமி, 2005:506 – 507).

அடர்த்தியாக நீண்டு விளங்கும் துளசி மாலைகளின் மணம் கமழ்கின்ற நீலமணி போன்ற நிறம் கொண்ட வரதராசப்பெருமானும் கருமேகம் போன்ற நிறமுடைய பேரொளி வீசிய விளக்கொளிப் பொருமானும் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலம் காஞ்சிமாநகரமாகும். குவளை மலர்கள் ஒருநாளில் மும்முறை தோன்றி மலர்தலால் என்றும் வாடாமல் உள்ள அற்புதக் கற்கனையினை உடையது திருத்தணிகை. இத்தகைய தலங்களைக் கொண்டு விளங்குவதும் தொண்டை மண்டலமாகும். திருமழிசை ஆழ்வாரும் கணிகண்ணனும் தோன்றியதும் இத்தொண்டைமண்டலமே ஆகும் என்பதை,

நீடார் துளப மணநாறு

கச்சியின் ஈலம்ஒன்றும்
 கோடா விளக்கொடு சேர்நீலம்
 ஒன்றும் குலவுபுகழ்
 ஏடார் சுனையின் மலர்நீலம்
 ஒன்றுமற்று எப்பொழுதும்
 வாடாமற் காட்டவும் வல்லதன்று
 ஓதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச. 6)

என்ற பாடல் காட்டுகிறது. தமிழின் சிறப்புகளைத் தெளிவாக அறிந்த திருமால், ஒருபுலவரின் கோரிக்கைக்காக மனம் இரங்கி அப்புலவரின் பின்னே சென்றார் என்பதை,

பின்புலர் தமைக்கண்டு பாவித்தது
 ஓவன்றிப் பின்புவந்தோர்
 தன்போன் அடக்கப் பணிப்பித்தது
 ஓதமிழ்க்கு ஏய்இரங்கி
 முன்போம் புலவற்குப் பின்போயின்
 ஆனும் உகுந்தனிது
 வன்போம் அனத்தினில் அன்போசொல்

வீர்தொண் டைமண்டலமே (தொ.ம.ச.29)

என்ற பாட்டுப் புலப்படுத்துகிறது. விளக்கொளிப் பெருமாள் வரலாறு: ஆதியில் பிரமன் தேவர் மனமாசு அடைந்ததால் படைப்புத் தொழிலை மறந்துவிட்டார். அதன் பயனாகப்படைப்புத் தொழில் நின்றுவிட்டது. அவர் கங்கைக் கரையில் தம் பழைய நினைவுபெறத் தவம் புரிந்தார். அப்போது ஓர் அசரீரி எழுந்து அவரை ஆயிரம் வேள்விகள் புரியும்படி கூறிற்று. சத்திய விரதத்தலமாகிய காஞ்சியில் ஒரு யாகம் செய்தால் ஆயிரம் யாகம் செய்த பலன் கிடைக்கும் என்று மேலும் கூறியது.

வரதராஜர் கோவில் இப்போது அமைந்துள்ள இடம் யாகத்திற்கு உத்தர வேதியாக அமைந்தது. பிரம்ம தேவர் யாகத்தைத் தன் பத்தினியின்றித் தொடங்கினார். அதனால் கலைமகள் கோபமுற்று வேகமுடைய ஆறாகப்பாய்ந்து வந்து யாகத்தை அழிக்க முயன்றாள். பிரம்மதேவர் திருமாலைப் பணிந்து வேண்டவே, அவர் வேகவதி ஆறு பாய்ந்துவரும் வழியில் படுத்துக் கொண்டு வெள்ளத்திற்கு அணைபோல் கிடந்தார். வேகவதிக்கு அணையிட்ட இடம் வெஃகணை என்று பெயர்பெற்றது. அங்கேயே பெருமாள் பள்ளி கொண்ட கோலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அத்தலத்துப் பெருமாள் இன்று யதோத்தகாரி என்று வழங்கப்படுகிறார். அந்த நகரை (காஞ்சிமாநகரை) நீர் வளத்தால் அடர்ந்த காடாக்கி இருட்டாக்கினாள் கலைமகள். அந்த இருளை எல்லாம் அகற்றி அங்கே ஒரு பெருஞ்சோதி பிரம்ம தேவருக்குக் காட்சி அளித்தது. அச்சோதி வடிவே விளக்கொளி பெருமாள் என்பவர். இந்த விளக்கொளியின் பயனாகப் பிரம்ம வேள்வி நன்கு நிறைவேறியது. முடிவில் திருமால் பேரருளாளர் வடிவில் தோன்றி அவரை அருள்புரிந்தார். கலைமகளின் சீற்றத்தால் அறியாமை இருள் நிரம்பியிருந்த இடத்தில், பேரொளி விசி அறியாமை இருளைப்போக்கி அருள் சுரந்தார் பெருமாள். அந்தப் பெருமாளே இன்று விளக்கொளி என்ற திருப்பெயரால் திருத்தண்கா என்ற திருத்தலத்தில் வணங்கப்படுகிறார். தீப்பிரகாசர் அதாவது விளக்கொளிப் பெருமாள் என்பது இப்பெருமாளின் திருப்பெயராகும்.

விளக்கொளியை மரகதத்தைத்

திருத்தண்காவில்

வெஃகாவில் திமாலைப்

பாடக் கேட்டு

என்பது திருமங்கையாழ்வார் விளக்கொளி பெருமானையும் யதோத்தகாரி பெருமானையும் போற்றிய பாசுரமாகும். யதோத்தகாரிப்பெருமாள் என்கிற சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள். பிரமனது யாகத்தை அழிக்க சரசுவதி வேகவதியாகப் பெருக்கெடுத்து வந்தபோது குறுக்கே சென்று திருமால்

பள்ளிகொள்ள, சரசுவதி மிகுந்த நாணம் கொண்டு தூரத்தே விலகி, பிரமன் யாகம் செய்யும் இடத்திற்குக் கிழக்கே கடலை நோக்கிச் சென்றனர். வெள்ளமென வரும் நதிக்குக் குறுக்கே சென்று பள்ளிகொண்ட இடமே யாதோத்தகாரி திருக்கோவிலாகும். திருமழிசை ஆழ்வாரின் சீடனாகவும் நண்பணகவும் விளங்கியவன் கணிகண்ணன். ஒரு வயோதிக தாசி ஆழ்வாரிடம் பக்தி பூண்டு, அவர் இருந்த இடத்தினைத் தூய்மை செய்து வந்தாள். ஆழ்வாரின் அருளால் அவள் இளநங்கையானாள். காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த பல்லவமன்னன் அவள் அழகில் மயங்கித் திருமணம் செய்துகொண்டு தன் அரசியாக்கிக்கொண்டான். அவள்மூலம் ஆழ்வாரையும் அவர் சீடரையும் கேள்வியுற்ற அவ்வரசன் ஒருநாள் கணிகண்ணனை அழைத்து புலவரே ஆழ்வாரை அரசவைக்கு அழைத்து வந்து என்னை வாழ்த்திப்பாடி அருளவேண்டும் என வேண்டினான். கணிகண்ணன் ஆழ்வார் மனிதர்களை மதித்துப்பாட மாட்டார். அவர் தமிழ் வைகுந்தநாதனுக்கு மட்டுமே உரியது எனப் பகர்ந்தார். அரசன் நீங்களாவது என்மீது பாடிவேண்டும் என வற்புறுத்தினான். அதற்குக் கணிகண்ணன் நாக்கொண்டு மானிடம் பாடேன் என்று குருவின் கொள்கையே தனக்கும் என்று கூறக்கேட்ட அரசன் சினமுற்று, அவரை ஊரைவிட்டு அகல ஆணையிட்டான். அரசவையில் நடந்தவற்றைத் தன் ஆசார்யனிடம் தெரிவித்து விடையளிக்க வேண்ட, அன்புச்சீடன் நீ இங்கு இல்லை எனில் நானும் இல்லை என்று பகர்ந்து திருவெஃகா சென்று கோவிலில் துயில் கொண்டுள்ள எம்பெருமானை நோக்கி,

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரு பூங்கச்சி

மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டா - துணிவுடைய

செந்நாப் புலவனும் செல்கின்றேன் நீயும் உன்தன்

பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்

என்று திருமழிசை ஆழ்வார் பாசுரமிட்டுப் புலவனைப் பின் தொடர்ந்தார். பக்தனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கடவுளும் தன் மனைவியுடன் ஆழ்வாரைப் பின் தொடர்ந்தார். முன்னே சீடன், நடுவில் குருவான் ஆழ்வார், கடைசியில் எம்பெருமான். இதனை

யறிந்த நகரமக்களும் பின் தொடர்ந்தனர். இராமபிரானைப் பிரிந்த அயோத்தியைப் போல் ஆகியது காஞ்சிநகரம். இதனைக் கண்டு தன் மதியீனத்தை நொந்து கணிகண்ணனைத் தேடிச் சென்று காஞ்சி நகருக்குத் திரும்புமாறு வேண்டி நின்றான் பல்லவமன்னன். கணிகண்ணனும் ஆழ்வாரின் இசைவை நாட, ஆழ்வாரும் பெருமானை நோக்கி,

கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டும் – துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனும் செலவொழிந்தான் நீயும் உந்தன்
பைந்நாகப் பாய் படுத்துக் கொள்

என்று முன்பு பாடிய பாட்டினை மாற்றிப்பாட, எம்பெருமானும் ஆழ்வாரின் கோரிக்கையினை ஏற்றுக்கோவில் திரும்பினார். பொலிவிழந்த நகரம் மீண்டும் பொலிவுபெற்றது. திருமழிசை ஆழ்வார், இறைவன் தான் சொன்னவற்றை ஏற்றுச்செயல்பட்ட எம்பெருமானுக்குச் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள் என்று பெயர் சூட்டினார். இத்திருக்கோவில் நம்மாழ்வாரின் திருவாக்கால் கால்நிலம் தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும் கண்ணன் வெஃகா எனப் போற்றப்படுகிறது (இரமமூர்த்தி, 2013:40 – 42).

பூசலார்நாயனார் (கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டு)

பூசலார் நாயனார் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஐம்பத்தாறாம் நாயன்மாராக வைத்துப் போற்றப்பெற்றவர். இவரைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தாம் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில், 'மன்னிய சீர்மறை நாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்' என்று புகழ்ந்து பாடுவதன் மூலம் இவர் தொண்டைமண்டலப் பகுதியில் ஒன்றான திருவள்ளூர் மாவட்டத்திலுள்ள திருநின்றவூரில் பிறந்தவர் என்றும் வேதம்ஓதும் நாவையுடைய மறையவர் மரபைச் சார்ந்தவர் என்றும் பூசலார் எனும் இயற்பெயர் வாய்க்கப் பெற்றவர் என்றும் அறியப்படுகிறார் இவருடைய வரலாற்றினை சேக்கிழார் பதினெட்டுப் பாடல்களில் விளக்கிப்

பெரியபுராணத்தில் கூறுகிறார். இவர் சிவபெருமானுக்கு ஒருசிறந்த ஆலயம் கட்டி வழிபாடுசெய்ய நினைத்தார். ஆனால் அதற்கு வேண்டியசெல்வம் இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, மனத்தினாலேயே ஒருகோயில் கட்டுவதற்கு வேண்டிய எல்லாப்பொருள்களையும் சேகரித்தார். ஒருவர் உண்மையாகவே ஒருகோயில் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ அவ்வளவு காலமாக மிகவும் அருமையான வேலைப்பாடுகளுடன் அவர் அக்கோயிலைக் கட்டினார். இவர் கண்ணை மூடிக்கொண்டே கோயில்கட்டும் வேலையை நினைவினாலேயே பல ஆண்டுகளாகக் செய்தார். அவருடைய நினைவாலேயே ஆகம முறை வழுவாமல் அக்கோயில் மிகச்சிறப்பான முறையில் கட்டிமுடிக்கப்பெற்றது. அவர் கோயிலுக்கு வேண்டிய உறுப்புகளாகிய கோபுரம், கிணறு, குளம், திருமதில், கொடிமரம் முதலிய எல்லாற்றையும் அவை இருக்க வேண்டிய பகுதியில் செம்மையுறச் செய்தமைத்தார். அதேநேரத்தில் காஞ்சிபுரத்தை ஆண்ட பல்லவமன்னன் அங்கு சிவபெருமானுக்கு ஒரு கோயிலைக் கட்டிமுடித்தான். அவன் குடமுழுக்குக்கு ஏற்பாடு செய்த அதே நாளில் பூசலாரும் குடமுழுக்குக்கு நாள் குறித்திருந்தார். பூசலாரின் பெருமையை உலகுக்கு அறிவிக்கப் பெருமான் திருவுளம் கொண்டார். அதனால் சிவபெருமான் அரசன் கனவில் தோன்றி 'நின்றவூர்ப் பூசலன்பன் நெடிதுநான் நினைந்துசெய்த நன்று நீடாலயத்து நாளை நாம் புகுவோம்; நீ இங்கு ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்து பின் கொள்வாய்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். எங்கும் நிறைந்த பெருமான் ஓர் இடத்தில் இருப்பதாகவும் மற்றோரிடத்தில் இருக்கமாட்டேன் என்று கூறியதும் வியப்பேயாகும். அவ்வாறு சிவபெருமான் கூறவில்லை என்றால் பூசலாரின் பெருமை உலகுக்குத் தெரியாது போய்விடும் என்று எண்ணி அரசன் முகமாக இவ்வண்மையை அறிமுகப்படுத்தவே இவ்வாறு கூறினார். அரசன் விழித்தெழுந்து இறைவன் விரும்பும் கோவிலைக்கட்டிய அப்பெரியவரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று மறுநாளே அவரைக் காணத் திருநின்றவூருக்குப் புறப்பட்டான். அவன் அங்கு பூசலாரையும் அவரால் கட்டப்பெற்ற கோவிலையும் பற்றி அறியவிசாரித்தான். எல்லோரும் அவர் அவ்வாறு கோவில் ஒன்றும் கட்டவில்லை எனக் கூறினர். இறைவன் வாக்குப் பொய்யாகாதே என்று

அவரையே விசாரித்தறிய வேண்டும் என எண்ணி தானே அவரிடம் சென்று வணங்கித் தான்கண்ட கனவினை எடுத்துக்கூறி அக்கோயில் எங்குள்ளது என்று வினவினான். அப்பொழுதான் இறைவன் திருவிளையாடல் பூசலாருக்குப் புலனாயிற்று. இறைவன் பெருங்கருணையை வியந்து தான் மனத்தாலேயே கோவில்கட்டிய விதத்தை அரசனுக்கு விளக்கிக் கூறினார். அரசன் அச்செய்தியைக் கேட்டு மிக வியந்தான். அவருடைய பக்திப்பெருமையை நினைத்துப் போற்றி வணங்கியபின் தன்னூர் சென்றான். பூசலார் குறித்த நேரத்தில் சிவபெருமானைத் திருக்கோவிலில் நிறுவிக்க குடமுழுக்குத் திருச்சடங்கினைச் செய்தார்பின் ; நாள்தோறும் நெறி தவறாது வழிபட்டுவந்தார். இவர் இவ்வாறு வழிபட்டு இறுதியாக ஐப்பசி மாதம் அனுட நன்னாளில் இறைவன்திருவடி அடைந்தார். பூசலார் மனத்தால் கட்டியகோவிலைப் போன்றதொரு கோவில் பிற்கால அரசரால் அவ்வூரில் கட்டப்பெற்றதுஅத்திருக்கோவில் . இப்பொழுதும் காட்சி அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. பூசலார்நாயனார் சுந்தரரால் பாடப்பெற்றவராதலின் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் என்பது உறுதியாகிறது. காடவர்கோன் என்னும் பல்லவஅரசன் பூசலார்காலத்து வாழ்ந்து வந்தான் என்பதால் ஆராய்ச்சியாளர் அவ்வரசன் காடவர் கோனாக இருக்கலாமோ எனக் கருதுகின்றனர். அவ்வாறாயின் சுந்தரர் காலத்துக்கு முன்னர்ப் பூசலார்நாயனார் வாழ்ந்துவந்தார் எனக் கருதலாம். எனவே, சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசருக்குப் பின்னும் சுந்தரருக்கு முன்னும் ஆகிய காலம் பூசலார்காலம் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். பூசலார் வரலாறு ஒருமையுடன் இறைவனை நினைத்து வழிபடுவதால் ஏற்படும் பெருமையை உலகுக்குப் பறைசாற்றுகிறது எனக் கூறலாம். பல்லவமன்னன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்னும் இராசசிம்மன் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோவிலைக் கட்டினான். இவனுடைய காலம் (கி.பி.690 – 728) 8-ஆம் நூற்றாண்டாகும். பூசலார்நாயனாரும் திருநின்றவூரில் சிவபெருமானுக்கு மனத்தாலேயே ஒரு கோவிலைக் கட்டினார். பல்லவமன்னனும் பூசலார்நாயனாரும் தாங்கள் கட்டியகோயிலுக்குக் குடமுழுக்குத் திருவிழாவினை ஒரே நன்னாள் நடத்த விரும்பினார். ஆனால் சிவபெருமான் இராசசிம்மன் கட்டியகோயிலுக்கு முதலில் செல்லாமல்

மனத்தாலேயே கோயில்கட்டிய பூசலார்நாயனார் கட்டிய கோயிலுக்கு முதலில் சென்று அருள்பொழிந்த பின்னர் இரண்டாம் நாள் இராசசிம்மன் கட்டிய கோவிலுக்குச் சென்று அவனுக்கும் அவனுடைய மக்களுக்கு அருளைப் பொழிந்து ஆசி வழங்கினார் என்பது சான்றோர் கருத்தாகும். பூசலார்நாயனார் பல்லவமன்னன் இராசசிம்மன் காலத்தவராதலின் கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் எனக் கருதலாம் (பரிமணம், 2009:827 - 828).

கலியநாயனார்

தொண்டைநாட்டில் உள்ள திருவொற்றியூரில் எண்ணெய் வாணிபம் செய்யும் மரபில் உதித்தவர் கலியார். இவர் தன் செல்வத்தால் ஒற்றியூர்க்கோவிலில் உள்ளும் புறமும் திருவிளக்கேற்றி அணிசெய்தவர்; இறைவனின் திருவுளத்தின்படி அத்திருத்தொண்டால் வறுமை உற்றவர். திருத்தொண்டை இடைவிடாது செய்ய, பொருள் வேண்டித்தன் இல்லாளை விற்க முற்பட்டார்; வாங்குவார் இல்லாமையால் கோவிலில் உள்ள அகலில் திரியிட்டு எண்ணெயாகத் தன் உதிரத்தை இட எண்ணிக்கருவியால் மிடறு அரியத் துணிந்தார். அச்சமயம் சிவபெருமான் அக்கையைத் தடுத்தருள முத்தி பெற்றார் என்பதைப் பின்வரும் பாடல்கள் சான்றுகள் காட்டும்:

மெய்ப்பார் மனைவியைக் கொள்வாரு

மற்று விளக்குமுட்டக்

கைப்பாணி கொண்டு கழுத்தீர்தந்

துதிரங் கலத்துளட்டி

பொய்ப்பார் புகழ வகல்விளக்கு

ஓடு புகழ்விளக்கு

வைப்பார் கலியர் திருவொற்றி

யூர்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.78).

திருவிளக்கு திரியிட்டங்கு அகல்பரப்பிச் செயனிரம்பவு
ஒருவியவெண் ணெய்க்குடாவு உடலுதிரங்

கொடுநிறைக்கக்

கருவியினான் மிடறுஅரிய வக்கையைக் கண்ணுதலார்
பெருகுதிருக் கருணையுடன் ஏர்வந்து பிடித்தருளி

(பெரியபுராணம், கலியநாயனார் சரிதம்)

(இராமமூர்த்தி, 2013:95).

மெய்ப்பொருள்நாயனார்

இவர் தென்பெண்ணை ஆற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த ஒருசிறற்றரசர் ஆவார். சிவனடியாரின் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாய்க் கொள்ளும் இவருடைய சிந்தையறிந்த முத்தநாதன் என்னும் பகையரசன் சிவவேடம் கொண்டு இவரைக் கொண்டு வீழ்த்தினான். இவர் அப்பகைவனுக்கும் அருளுள்ளம் கொண்டு அவனையும் காப்பாற்றிய அருட்செல்வர் ஆவார். மலையமான்நாடு என்பது மலாடு எனப்படும். இதற்குச் சேதிநாடு என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இதன்தலைநகர் திருக்கோவலூர் ஆகும். இவ்வூரில் மலாடர் மரபிலே வந்த மெய்ப்பொருளார் என்னும் அரசர், அரசியல் நெறி தவறாது குடிகளைக் காப்பாற்றிவந்தார். அரசியல் நீதியும் ஆன்மிகவும் ஒருங்கே வளரப்பெற்ற இவருடைய ஆட்சியைக் கண்ட பகைமன்னன் முத்தநாதன் என்பான் நால்வகைப் படையுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பலமுறை தோல்வியடைந்தான். வஞ்சகம் நிறைந்த அவன் நெஞ்சம் மெய்ப்பொருளாரை வெல்ல வேறுவழி கண்டது. அவன் உடல்முழுதும் திருநீறுபூசி சடைமுடி தரித்து கையிலே சுரிகை மறைந்த புத்தகக் கட்டுடனும் பொய்த்தவ வேடத்துடனும் திருக்கோவலூரையடைந்தான். முத்தநாதனின் முழுநீறுபூசிய வேடம் கண்ட அரண்மனைக் காவலர் அவனை முட்டின்றி உள்ளே விட்டனர். அரசர் துயில்கொள்ளும் பள்ளியறைக்கு வெளியே நின்ற தத்தன்

என்னும் மெய்க்காப்பாளன் மட்டும் அரசர் துயில்கிறார் எனத் தடுத்தனன். அதற்கு முத்தநாதன் யாம் அரசருக்கு நன்மை செய்யவே செல்கிறோம் எனக் கூறி விரைந்து உள்ளே சென்றான். தத்தனும் ஐயமுற்றுப் பின்பற்றிச் சென்று மறைந்து நின்றான். அரசர் அருகிலிருந்த அரசியார் விரைந்தெழுந்து அரசரை எழுப்பினார். சைவ வடிவம் கண்ட அரசர் இருகைகூப்பி அடியாரை வணங்கினார். அப்பொழுது பொய்வேடத்தான் தாம் படிக்கக் கொண்டுவந்த உலகிலில்லாத ஆகம ஏடு ஒன்றினை அரசருக்கு அளிப்பதாகக் கூறி அவரைத் தனிமையிலிருக்கச் செய்தான். அரசரின் குறிப்புணர்ந்த அரசியாரும் அவ்விடமிருந்து அகன்றார். அரசரும் அவனை வணங்கி இனி அருள்செய்க என வேண்டினார். பகைவன் தன் புத்தகக் கட்டை அவிழ்ப்பவன் போலச் சூரிகையை (வாள்) எடுத்தான். அவன் வணங்கிய அரசரைத் தான் நினைத்தவாறு வெட்டிவீழ்த்தினான். அரசரோ பொய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள் எனத் தொழுதார். மறைந்திருந்த தத்தன் முத்தநாதனைக் கொல்ல வாளினைத் தூக்கினான். அப்பொழுது குருதி பொங்க விழுந்த மெய்ப்பொருளார், 'தத்தா இவர் நம்மைச் சேர்ந்தவர். அவரை ஒன்றும் செய்யாதே' என்று சொல்லி அவன் செயலை நிறுத்தினார். பின்பு, 'இந்த அடியவர் செல்லத் தடை ஏதுமின்றி, நம் நகரைக்கடந்து விட்டு வருக; எவரும் இவருக்கு இடையூறு செய்தல் கூடாது' எனப் பணித்தார். அரசரின் செய்கையால் வாட்டமுற்ற தத்தன் வணங்கிய வண்ணம் முத்தநாதனை வெளியே அழைத்து வந்தான். வெளியிலிருந்த பலரும் அரசரைக் கொன்றவனை அழித்தே தீருவோம் என்று பொங்கி எழுந்தபோது, அரசரின் ஆணையை அறிவித்தான் தத்தன் அனைவரும் அகன்றனர். அவ்வஞ்சகனை எல்லைக்கப்பால் விட்டுவந்தான் தத்தன். மெய்ப்பொருளாரின் சொற்கடவாது நின்ற தத்தனின் வருகைக்காக உயிரைக் காத்திருந்த அரசர், முத்தநாதனை அழைத்துச் சென்றுவிட்டு வந்த செய்தியைக் கூறக்கேட்டு அகங்குளிர்ந்தார். அவர் 'இன்று எனக்கு நீ செய்த உதவி யார் செய்ய வல்லார்' என்று சொல்லி மகிழ்ந்தார். பிறகு அவர் தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற அரசியல் முதன்மையாளரையும் மனைவியாரையும் உறவினரையும் நோக்கி, 'என் ஆணையாகக் கொண்டு திருவெண்ணீற்றன்பைப் பாதுகாப்பீர்களாக' என்று

கூறி இறைவனடி சேர்ந்தார். இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் இவர் பண்பு கொண்டு தம் இறுதிக்காலம் வரை பகைவன் என்றும் பாராது சிவவடிவமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்ட இவர்தம் அருட்செயல் செயற்கரிய செயலாகும். மெய்ப்பொருளார், முந்தநாதனால் வஞ்சகமாகக் கொலை செய்யப்பட்டார் எனினும் அவர் தம் கொள்கையை நிலைநாட்டித் தம்மைக் குத்தியவனையும் நமர் என்று கூறிய நெஞ்சுரம்பெற்ற இவரை வெற்றிபெற்றவர் என்றே கூறல் வேண்டும். அரசியல் திறம் நிரம்பப்பெற்ற இவர் அருளாளராகவும் திகழ்ந்தது அனைவரும் அறியத்தக்கதாகும். இவர் திருநாள் கார்த்திகைமாதம் உத்திரத் திருநாளாகும் (பரிமணம், 2008:89 - 90).

வாயிலார்நாயனார்

உடற்பிணிக்கு மருந்தினைப் போன்றவராகிய வாயிலார் நாயனார், தலைக்கோலம் உடைய சிவபெருமானின் திருப்பணிக்கு எந்தவித இடையூறும் வராதவண்ணம் உடற் கண்ணுள்ள மனத்திலேயே அழகிய கோவிலும் கோபுரமும் கட்டி, பொற்கலசங்களைச் சூட்டியதுடன் சுற்று வீதிகளையும் பெரிய நடன சபையையும் உடையதாக்கியதும் தொண்டைநாட்டிலேயேயாகும் என்பதை,

பிணிக்குலூர் மருந்தனை யார்வாயில்

ஆரன்று பிஞ்ஞுகனார்

பணிக்குலூர் குறைவின்றி யந்தரி

யாகத்திற் பண்ணுவித்த

வணிக்கோ யிலும்பொற் சிகரமும்

வீதியு மாடரங்கு

மணீக்கோ புரமும் உடையதுஎன்

பார்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.44)

என்ற பாடல் வழி காட்டுகிறது. வாயிலார் நாயனார் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவர். தொண்டைநன்னாட்டில் திருமயிலாபுரியில் தோன்றியவர். இவர் தொல்குலமாகிய வேளாளர்குலத்தில் தோன்றி தபோதனராக வாழ்ந்து திருத்தொண்டின் நெறி நின்றார்; இறைவனை மறவாது மனக்கோயில் அமைத்தார்; இறைவனே ஆண்டான்; தாம் அடிமை என்னும் உணர்வுபெற்றார். அதுவே, அவர் தம் அகக்கோயிலின் ஞானவிளக்காக அமைந்தது என்றும் அழியாத ஆனந்தத்தினால் இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டினார்; அன்பினையே திருஅமுதாகப் படைத்து அகப்பூசை செய்துவந்தார். இத்தகைய அன்பு வழிபாட்டினை நெடுநாட்கள் செய்து இறைவன் திருவடிநிழலைச் சென்றடைந்தார்; இவரைப் 'புண்ணிய மெய்த்தொண்டனார்' எனப் பெரியபுராணம் போற்றுகிறது. இவரது திருஉருவச்சிலை மயிலை கபாலீச்சுரர் திருக்கோயிலில் உள்ளது (பரிமணம், 2008:425).

திருக்குறிப்புத் தொண்டை நாயனார்

சிவபெருமான் மனத்துக்கண் உள்ள மாசினைத் தன் திருக்கண்ணால் அகற்றி இழிந்தவனான அவரையும் தன் கருணைத் திறத்தால் கூலிக்கு அடிமையாகக் கொண்டு எண்ணற்றச் சிறப்புகளையுடைய காஞ்சிமாநகரில் தடுத்தாண்டு கொண்டருளி, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்னும் தெய்வத்தொண்டராகவும் ஆக்கி, வண்ணார் என்னும் வடிவினை நீக்கிச் சென்றதுவும் தொண்டைமண்டலத்திலேதான் என்பதை,

கண்ணால்என் னெஞ்சத்து அழுக்கறுத்து

ஏகடையேன்றுஅனையும்

தண்ணாரும் கூலிக்கு அடிமைகொண்டு

ஏதடுத்து ஆண்டுஅருளி

எண்ணாரும் காஞ்சித் திருக்குறிப்

புத்தொண்டர் என்னும் தெய்வ

வண்ணார் வடிவு கொடுபோந்து

அதுந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.43)

என்ற பாட்டுக் கூறுகிறது. தொண்டைநாட்டின் தலைநகரான காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாலியர் (வண்ணார்) குலத்தில் பிறந்து, பக்தியில் மிகுந்து சிவபெருமானின் சேவடியில் மிக்க அன்பு கொண்டவராய்த் தொண்டர் தம் குறிப்பறிந்து செயலாற்றுவதுடன் கண்ணால் தன் உள்ளத்தில் உள்ள அழுக்கினைப் போக்கி ஆண்டருள இறைவனை வேண்டினார் ஓர் அடியவர். அவர் பெருமையை உலகிற்குக்காட்ட, சிவபெருமான் ஒரு சிவனடியார் வேடம்கொண்டு அவரிடம் தூசுடை ஆடையைத் தந்து தேசுடையதாக ஆக்கித்தர வேண்டினார். அவர் உடன் பெய்த பெருமையால் சொல்லிய சொற்படி உரிய வேளையில் அவ்வாடையைத் திருப்பித்தர இயலாமல் போக, கற்பாறையில் தன் தலையை மோதி இறக்கத் துணிந்தார். சிவபெருமான் தன்னுடைய திருக்கரத்தால் அடியவர் தலையைத் தாங்கினார். முக்கண்ணாகிய சிவபெருமான், அன்பரே உனது பக்தித்திறத்தை மூவுலகுக்கும் அறிவித்தோம். இனி எம்மிடம் வருக எனத் திருவாய் மலரத் திருக்கயிலையை அடைந்த பெருமையுடையவர் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் (இராமமூர்த்தி, 2013 :19 – 20).